

זאת תהיה מערכת הבחירות של המאה: אריאל שרון (ליכוד) נגד עוז וייצמן (מערך)

בדרך כלל, אין מול כזה. האמיתיים נערכים בין אנשים אפרו ריים, בינוניים, מועמדי פרשה למיני הם, שתמיד אומרים כמעט לכולם מה שהם רוצים לשמוע. המפלגות הגדולות, מרכוליות-ענק של אינטרסים, דיעות, ומישפחתולוגיות, אינן יכולות לשאת בראשן אנשים כרויים, נחרצים, כריזמטיים. המנהיגים הציבעוניים, ה"מבריקים, המעניינים, נדחקים לשרי ליים, למפלגות הקטנות.

בדרך כלל, לפעמים, נוצרת קונסטלציה נדירה מאוד. קונסטלציה המשגרת לצמרת ב"מחנות הפוליטיים הגדולים מישוה מהזן המעניין. זה נדיר, אבל קורה. עוד יותר נדיר: כאשר זה קורה, מוצאת ה"מיפלגה היריבה מענה פרסונלי לאת גר. עכשיו זה יכול לקרות בישראל, בסוף עונת הדימומים.

הריב המלאכותי, המנוהל עכשיו בין פרס ושמיד על הוועידה הבינלאומית, אינו אלא נסיון אחרון לשמור על הכי סאות. בחירות מוקדמות, כך הם טובי רים, יסיטו את האש המגיעה מור שינגטון. אולי, אבל אם זה לא ישפיע על הממשלה האמריקאית, עשויה המפה הפוליטית הישראלית להשתנות.

כדי שאריק שרון ינהיג את הליכוד, הוא זקוק לעוז וייצמן בראשות המע"ר. ולהיפך. ניצחוננו של האחד בתוך המפלגה שלו, יביא, כמעט בוודאות, להבאתו למקום הראשון גם של יריבו. השאלה היא, מי יגיע קודם.

אריק

שרון הוא, בלי שום ספק, הפוליטיקאי היעיל ביותר המסתובב במצודת זאב. ברקורד שלו רשומה,

את הזכות לקבוע את ראשהתנועה הוא זמני. המרכז יכול לשנות את התקין. לראש מרכז תנועת-החרות נבחר, כזכור, אריאל שרון.

דויד לוי, בעל 25 אחוזים אישיים, מאומצים, שהושגו על-ידי מתיחת כל השרירים הפוליטיים האפשריים, אינו מהווה מיכשול חמור. הגורם היחיד העומד בין שרון למנהיגות הוא מחנה שמיר-ארנס. אם יודחו ראשיו מהממ"שלה, יתפרק לגורמים.

עוזר

עוזר וייצמן, סמל בחילהאוור הבריטי של שלהי מלחמת-העיר לם השנייה, הקים ובנה למעשה את חילהאוור הישראלי הנוכחי. למרות שברקורד האישי שלו רשומה רק הפלת מטוס אחד, ובמלחמת ששת-הימים היה כבר מוטי הוד מפקד חיל-האוויר, נחשב וייצמן כמצליחן מנצח. המהפך הפוליטי של 1977, שהעלה את הליכוד לשלטון, היה ניצחון אישי שלו, שהושג למרות — או מפני — שמנחם בגין נטרל כליל ממסע-הבחירות ההוא על-ידי מחלה. המהפך האישי, שעבר הנץ וזולל-השטחים, קרה בעיקבות פגישות אישיות עם מנהיגים ערביים. וייצמן גילה שבניגוד למה שחשב כל השנים, יש

עם מי לדבר. לדעת וייצמן, יש גם על מה. חילוקי-הדעות עם בגין בנושא הזה הביאו, בעצם, לפרישתו מהליכוד. "יחד", שהקים לקראת הבחירות האחרונות, העניקה לו רק שלושה מושבים בכנסת — אך הם היו מושבים חיוניים כלשוני-המאזניים. עם הנדונה הזאת הוא הגיע למערך, נדונה שגדולה במדרג אחד מזה שהביא אריק שרון לליכוד, כאשר הצטרף אליו ב-1977 כראש "שלומציון". וייצמן נדר למיש"ר ראשהממשלה כשהוא נכור, וכמ"עט מתעלם משני חברי-הכנסת שנכנסו יחד איתו למערך — שלמה עמר מאגד ומהפרשיות, "ופואד", בנימין בן-דאיעור מהשטחים. הוא חש עצמו רחוי ונעלב על-ידי שימרון פרס, במשרדהחוף, והתחיל את המסע הארוך בסניפי מיפלגת-העבודה.

נגד

עוז וייצמן, שהיה יכול להיות היום ראשהממשלה, אילו נשאר בליכוד, לא ויתר על השאיפה. במערך, הבנוי מגושים וממחוזות, הוא יהיה המנהיג הטבעי של היונים.

אם אכן פרשת-פולארד תפיל את ה"צמרת הנוכחית, יצטרפו מחנות פרס ורובין למצוא לעצמם מנהיגים. מול ה"ליכוד, בהנהגת אריק, הם יעמידו, כמה לך בלתי-נמנע, את הטייס מקיסריה. הקרב האמיתי על מדינת-ישראל, 40 שנה אחרי היווסדה, יתחיל.

הקרב

האמיתי

רטינה המקובלת על אורחי ישראל, שאין בעצם הבדל אמיתי בין הליכוד והמערך, אינה תוצאה של העדר חילוקי-דעות אמיתיים, החוצים את העם, אלא של אייביותו חילוקי-הדעות האלה על-ידי המערכת הפוליטית.

הקרב

האמיתי

המע"ר, המנסה מאז תבוסתו להחזיר

לגיבוש הזהות הישראלית, דומים שני האלופים בגישה הבסיסית: המצב הקיים, הנוכחי, הוא הרסני, והשינוי יז"כל לבוא רק באמצעות מיפגש בלתי-אמצעי עם המרחב הערבי. המאבק בין וייצמן ושרון יהיה על גיוס המצביעים לצורת-המיפגש שכל אחד מהם יציע.

שריקת

הפתיחה

הקשר בין וייצמן ושרון התחיל זמן רב לפני ששניהם היו באותה המפלגה.

אחרי מלחמת יום-הכיפורים סירר עוז וייצמן לעצמו מינוי-חירום אצל מפקד האוגרה מהדרום: טייס המטוס

מאזניים

מאזניים

האישי של הגנרל. המינוי הזה לא מומש אף פעם.

ב-1974 מונה רבין כראשהממשלה. וייצמן יצא בקריאה פומבית, נואשת, לסכל את המינוי. עוז סיפר לכולם ש"רבין התמוטט במלחמת ששת-הימים, ולכן הוא מנוע מלקבל תפקיד כליכוד אחראי כמו ראשהממשלה.

לעוררו של רבין נחלץ אריאל שרון, רבין היה בסדר גמור, הודיע שרון וטיהר את המועמד המושמץ. רבין, אגב, גמל לשרון, ומינה אותו כיועץ מיוחד.

היום, אחרי שעור התמקם בפנינה הנגדית של הוירה, נראה כאילו שני הגנרלים קוראים כאופן זהה את תמונת-הקרב. שניהם להוטים לצאת לקרב הגדול על עתיד המדינה, קרב שיתחיל בניצחון אחד מהם על רעהו. לשם-כך הם צריכים להגיע ככלל לעמדות-הקרב. דויד מגן, האיש של שרון בכנסת, מדליף מוועדת-המישנה למודיעין, החוקרת את פרשת-פולארד, שגורל הצמרת המדינית נחרץ. הצמרת, למשל, זה הפרופסור משה ארנס, שהיה פעם שרהיביתחון. וייצמן עצמו, שהת-

הם אנשים כאלה. שתים. ככל הנראה מתקרבת.

הזהות

הקולקטיבית

בעיייתהבעיות של אורחי ישראל אל היא בעייה קולקטיבית, לא בעייה פרטית. בעיית הקיום הלאומי מיגנטה אליה במשך 100 השנים האחרונות את מיטב המחוזות, האנגריה והמשאבים של האוכלוסיה.

הסיבה, למשל, לרדידות האמנותית הישראלית איננה אייביות, אלא הת"עסקות מתמדת בקולקטיב, לא בפרט. גם חולשתן בקלפי של מיפלגות פוליטיות, העוסקות בפרט, נובע מאותו מ"קור עצמו: אי-אפשר להגדיר את "האני הפרטי" לפני שמגדירים את "האני ה"קולקטיבי".

בעשור האחרון היו שני נסיגנות בלבד לעסוק בהגדרת האני הקולקטיבי. בראשון, שבוצע בקמפייניווד, שינה וייצמן את תפיסת-העולם שלו. בשני, ביוני 1982, ניסה אריאל שרון לעצב מחדש את המרחב.

חלוקים ככל שיהיו על הפיתרונות

(המשך בעמוד 29)